

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Kedd

137. szám.

Pest, augusztus 22. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethető csak a kiadónál országúton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnyegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadjunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizetteük.

Pest aug. 22.

Egy igen régi dolgról valami újat.

Olvasóink emlékezni fognak rá, hogy nekünk a ministeriummal egy kis sajtóperünk volna.

A ministerium bevádolt minket az illető hatóság előtt, hogy mi őket azzal rágalmaztuk, hogy ők már tudni illik a ministerek István nádort kikijáltották provisorius királynak, és a mi ezzel jár, hogy V. Ferdinándot trónról leletették, a sanctio pragmatikát megszuvasztották, az országban lázadást, rablást gyilkosságokat akartak elkövetni, a mint ez a vád pontokban szépen benne is volt. —

A perbefogó szék elvégre ma aug. 22. összeült, s valószínűleg tekintetbe vevén azt, hogy mi a ministeriumról rendszeren azt szoktuk mondani, hogy semmit sem csinál, nem pedig, hogy itt az országban lázadást akarna idézni, perünkre nézve e következő laconicus ítéletet hozta.

A vádlott ellen a perbefogásnak nincsen helye.

Pest aug. 22.

Tegnap este nyolcz órától tizenegyig a képviselők házában ülés volt.

Nyájás olvasó, e percztől fogva ünneppélyes hangot kell felvennünk. Az idők felibünk rémes komolyságban torolnak. Előttünk egy irtózatos drámanak előfüggőnye vonul fel.

Szomorú éj volt ez, és emlékezetes. Második Mohács.

Csak hogy a csatátér nem volt nyílt mező, nem omlott vér, nem csonkítottak meg tagok, s nem lépé el a mezőt a szerteszórt halottak testei — hanem annál inkább omlott pataokban a meggyőződés, annál inkább történt erőszak a hiten, és kebelsugallatán.

Az elzárt terem szétszórt gyertyáival, ez éjjel egy gyászravatalhoz hasonlított.

A szokatlan világítás a körülhuzódó sötét padok, a fekete öblönyök, s a halvány arczok olly idegen s kísértetes alakot vettek fel.

Mintha nem is a régi és ismert férfiak gyülekeztek volna egybe, mintha egy sereg tulvilági lény kerekedett volna fel, s elkezdtek volna pokoli gúnynyal parodiálni mindazokat, miket itt máskor nappal tenni szokás.

A jelenet, melly képzeletünkbe mindörökre bevésvé marad, e pillanatig phantasticus álomnak tetszik előttünk. Mintha azt várnók, enyészék el szemeinkről az álom nehéz köde, tűnjenek el a sötét padokról a nagy hamvú gyertyák, mellyeket a képzelet ragadott oda, jöjjön a terembe a szokott reggeli világosság, s a meredt viaszarczokból váljanak ki ismerőseink és barátaink képei.

E jelenet nem akar eloszlaní előlünk. Ollyan az, mint a mély és gyógyíthatlan seb, mellyet még álunkban is sajogni érezünk.

Ki hitte volna, ki hitte volna!

Ki merete volna ezt nem régen ezelőtt állítani hogy az önálló magyar hadsereg ügye, midőn annak mimódoni szerkezete egészen saját önbéltásunktól fog függeni, illy nyomorúságosan, s a nemzeti magasztos érzést illy meggyalázólag üssön ki.

És mégis úgy van. Mi, kik első voltunk, kik a hazát figyelmeztettük, hogy úgyünk nem olly kezekre van bízva, mint a millyeneknek azt sokan képzelik, még mi magunk is meglepve állunk a történetek előtt.

Mi sok gyanusítót, és sok keményet mondotunk oda a kormánynak, de annyit, mi tegnap éjjel történt, még sem tettünk fel róla.

Mi azt hittük, hogy az a kiállítandó honvédelmi sereg mikénti szerkezete körül, a kérdés az oppositio javalata, s a középponti bizottmány szerkezete között lesz választás.

Azt hittük, s mindenfelé azt beszélték, hogy Mészáros javaslata mellett tíz ember sem leend.

A ház roppant többsége az osztályokban egyenesen elveté a ministeri javaslatot, s épített helyébe egy más tervet, mellyről véleményünket elmondok.

Mit tesz ekkor a hadügyminister?

Mint egykor Polignac előáll a kamra elébe egy a commissio javaslatához képest élesen retrogradszellemű módosítvánnyal.

A kamra, ha mészárságot érzette volna, a hadügyminister nevétséges erőszakoskodásait figyelembe sem veszi.

Nem, az nem történik. A kinzott többség még egyszer összeáll, s a megbecsülhetlen percz, mellyben a magyar hadsereget felállítani lehetett volna, mindörökre elszáll.

Szavaztak 222-en; kimondták, hogy a magyar ajdon alkotmányt fekete-sárga színekkel, német commandoszóval, és botozás alatti vitézekkel fogjuk megoltalmazni.

Nemre, 117-en szavaztak.

És ebből mi sok vigasztalást vehetünk. A párt, mellynek célja Magyarország függetlensége, azok ellenében, kik ama szerencsétlen házasságot, melly most ágyból asztaltól el van választva, mint valami jezsuiták a lelkiismeretre újra rá akarják erőtetni, úgy látszik naponkint szaporodik.

Száz tizenhét szavazat, már nem törpe minoritás többé.

Am tessék a szavazatokat, s annak motivumait analysalgnai. — Találni fogunk bizony ottan mindent, a mit csak keresünk. Hanem találunk innen és tulnan is. Azért illyenekre menni nem politikusnak való.

A tényből annyi igaz, hogy 222-en állottak 117 ellenében. —

Kétszáz huszonkét magyar találkozott a házában, ki arra szavazott, hogy legyen német katonaság, mint volt 1791-dikben midőn az ország szinte egy függetlenségi törvényt vívott ki, s a miatt, mivel a katonaság maradt a régi rendszerben, a legszebb törvény csak nevétség tárgya lön. Így lesz ismét és újra. Mert hiába akarjuk mi megcsalni a németet. A német, ha megszorult, megengedte, hogy firkáljunk egyet más törvényünkbe, mert úgy is tudta, hogy az aristoeratia, melly kézre szokta keríteni a hatalmat, sokkal gyávább lesz, mint sem azt az életben is megvédelmezné.

Közöljük itt azon képviselők névsorát, kik a ministerektől ránk erőszakolt sárga-fekete színeket el nem fogadák:

Ágoston.
Angyal.
Balog.
Bencze.
Beniczki.
Boczko.
Boczko.
Bodon.
Borsiczki.

Bója.
Batthyáni István.
Boer.
Dedinszki.
Elek Mihál.
Eördög Frigyes.
Fekete Lajos.
Ferdinandi.
Farkas Lajos.

Gabriel.	Okolicsányi.
Glacx Antal.	Olcsvári.
Gózon Imre.	Omazta Zs.
Gyulai Lajos.	Pálfi János.
Gaal Dán.	Palóczy.
Halasi.	Pap Pál.
Hatzell.	Patay Józ.
Hertelendi.	Perczel Mór.
Hetyei Istv.	Piller G.
Hevesi Bert.	Puki.
Horvát Bódizsár.	Perczel V.
Horvát Péter.	Papfalvi.
Halász Bódi.	Radnics.
Hegedűs.	Ragályi Ferd.
Haller Lajos.	Reisz Szilárd.
Irányi Dán.	Reisz Endre.
Irinyi Józ.	Repeczki.
Jakuvics János.	Román F.
Jósa Károl.	Sárközi Józ.
Kalauz Pál.	Sebestény Ign.
Kallay Ödön.	Silye Gáb.
Kálóczi.	Simonyi Ján.
Koller.	Sréter László.
Komlossi Fer.	Szabadfi.
Kubinyi Ferencz.	Szalay Ant.
Kubinyi Flori.	Szale Antal.
Kubinyi Ödön.	Szalmássi.
Kubinyi Radolf.	Szaplonczai.
László Imre.	Szeles.
Lukács János.	Szerb Tivadar.
Lukinics M.	Szöke Károl.
Madarász József.	Semberi.
Madarász József.	Szabadhelyi.
Madarász László.	Szoboszlai.
Martincsek.	Salamon Lajos.
Mártonfi.	Táncsics.
Mátyási.	Teleki László.
Miskolczi Kár.	Uhlman.
Muizer Józ.	Vagyon Antal.
Mülek.	Vitulai.
Nagy Ignác.	Varga Sándor.
Nagy Károl.	Záborszki Imre.
Nagy Sámuel.	Záborszki Alajos.
Német Albert.	Zsitvai.
Nyári Pál.	Buda Sándor.
Niczki.	Luzsinszki Pál.
Nagy Károl.	Glózer.
Okolicsányi.	Aidinger.

Összesen 117

Aug. 22.

Meddig fog még tartani ez ülés, mely iránt olly reményekkel volt a hon és olly keveset s azt is olly vizsáson tette?

Meddig fog még tartani ez ülés, mely hovatovább mind inkább igyekszik saját méltóságának öngyilkossa lenni?

Meddig fog tartani még ezen ülés, mely napoként példányul szolgál az ingerültség és megoszlás elplántálására?

Kérünk titeket oszlojtok már egyszer szét.

Avagy nem elég-e hogy visszataszítottok a civilisált Europa sympathiaját az olasz kérdésben, mellyel mystificalni akartatok másokat és mystificaltátok saját magatokat? miért, egy szövetség fenntartásáért, mellyen isten átka ül, egy kormány cajolirozásáért, melly magát irányunkban a legellenségesebben, a legvakmerőbb paczkázással viseli.

Avagy nem elég-e, hogy a nevelés ügyében — melly egyébiránt most el is maradhatott volna — egy olly fogás használtatott, minőt egy parlament sem mutathat fel; melly által a képviselő oda vitetett, hogy saját magát kevesebbre becsülje, hogy meggyőződését kétségbe hozza?

Avagy nem elég-e végre, hogy katonáink egy nagy részét ezután is elleneink kezeibe adtátok, magunk ellen fegyvereztetétek, s míg egy előre láthatatlan bonyodalomnak nyitottatok utat, a kétféle nyelv, ruha és lobogó által, egyszersmind az egyik részt már a kiállítás alkalmával elleneinken fogjátok tenni?

Most mit fog gondolni azon ifju, kire német frakkot adnak, sárgásfekete szín és német tiszt alá esküdtetik, midőn látja ugyan azon időben, hogy egy másik, tán éppen pajtása nemzeti öltönyt kap, cocardát tűz büszke csákojára, magyar lobogó alá esküszik és magyar tiszttől kapja parancsait?

Gondoljátok, hogy nem fogja-e ő ezt méltatlan bánásnak, mellőzésnek és megvetésnek tekinteni, és elkedvetlenedve zugolódni, az olly haza ellen, melly saját fiait közt illy különbséget tesz s míg egyiket keblénél tartja, másikat mostohán taszítja el?

Óh a gyáva féltékenység, melly a szorongás lázat küldé nyakatokba, hogy ne merjen a magyar magyar hadsereget állítani!

Óh a félszeg politika! melly a szavak szíthával vél megerősödni örök ellenségünk Austria ellen, míg a valódi erőt kezeibe játszodja, melly a szószékről villámokat szór a reactio, camarilla és bécsi ministerium ellen, s épen ezen reactio, camarilla és ministerium kezébe adja a parca ollóját, melly nemzetletünk fonalszála felett kinyitva áll.

Hova lett Kossuth ékesszólása, midőn az egyezkedési ajánlatot tevő? hová lett szavainak szikrája, melly felgyújtani szokta a kebleket, mint a puskaporos hordóba vetett égő szén, hova lett hangjából a meggyőződés azon tiszta zengése, melly önkénytelenül is megtéríti a más véleményét, erősíti az ingadozót és visszaretenti az ellent?

Isten nem adta meg a rossz ügy védelmeinek azt az erőt, melly a jó ügy mellett mindenható szokott lenni.

És bár Kossuth szavaira érintetlenül is maradt a lelkesedés hurja, bár a szónok nem gyakorla is szokott hatást a keblekre, bár — mit igaz szívvel hiszünk — szavaiban ő maga sem hitt — a ház elfogadá ajánlatát, mert hiszen — ipse dixit.

De kérjük mi, miért nem lépett fel a kormány — melly Mészárossal egyet nem értett — mindjárt a törvényjavaslat általános tárgyalásának kezdetén, és miért kényszeríté a várakozást,

hogy a ház előtt kimondja roszaló véleményét, s később mégis e roszalott vélemény mellett szavazzon?

Mennyire kívánja még sülyeszteni a ministerium a ház tekintélyét? vagy is meddig hagyja magát a ház a ministeriumnak kancsukás politikája alatt, melly még elleneinket mézes szavakkal akarja lesujtani, barátait ha saját gondolkodással birnak, a szó zsarnokságával, morális kényszerítő torturával tractálja? melly 300-nál több szónyi majoritás mellett panaszkodik, hogy a házban semmit nem tehet, mert a törpe minoritás utjában áll, melly szekérszámra kapta a bizodalmat, és siránkozik, hogy kezei meg vannak kötve, melly iszonyulag handabandáz ha csekélységekéről van szó, coulissenreiszereihez folyamodik, ha politikája ügyetlenségének elevenére találnak tapintani, és megszaggalja ruháit, megtépi haját és szakállát, s a magyarok istenére esküszik — hogy ő becsületes — mit még kétségbe ugy se vont senki — s a poklokat hívja tanúul, hogy senki fiától e részben vádat el nem tűr, — mit ugy is senki tenni nem szándékozott — és illy uton öltöztetik fel a czélvesztett politica kérdését a sértett becsület köpönyegébe.

Meddig tart még ez így?

Csornátoni.

Aug. 22.

A magyar ember sokat szenvedett már egyszer másszor Mustafa Karaffa idejében, hanem azt, hogy marcius után is — és pedig czimeres ministerei — olly fekete levest főzzenek számára, mint tegnap, azt csakugyan nem gondolta volna.

A kóficz nem több és nem kevesebb mint kerek számmal mintegy 20,000 magyar ujoncznak németizálása.

Fordulj meg strodiban öreg Zrinyi Miklós, ki két száz évvel előbb beláttad, mit utódaid most sem bírnak belátni, hogy Magyarországnak a némettel soha nem lehet jövődjéje.

Te áldozata lól ezen hitednek, mi, ugy lehet leszünk áldozatai hitelenségünknek.

Soha életünkben rosszabb vásárt nem csináltunk.

A mit nyertünk Svatoplóktól a fehér lovon, azt most egy kaszavágásig elveszthetjük.

Ezt Kossuthtól egyáltalán jó néven nem vehetjük. Ő volt a sensal s medvebőr helyett róka-ra alkudott, s bennünket rútol lefőzőll.

Hanem nemis rendiben ment az az alku.

Mészáros Lázár 3-ik s 4-dik bataliónokat akart, a nemzetgyűlés pedig határozottan semmit. Így álltak a dolgok.

Ekkor Kossuth Lajos azt mondja, hogy ő a ház meggyőződéséből enged egy bakurasztot a nélkül, hogy azt eziránt meg is kérdezte volna.

Erre a hadügyminister is enged egy bakasztot, csak még egy kis áldomást kér két századot t. i. a 4-ik batalión helyett s kész lesz a vásár. —

Nekünk e két minis-ter alkudozása a nemzet felett botrányosnak látszott.

Azonban a' ház tapsolt — nem tudva hogy de propria pelle agitur — mint tapsol öntudatlanul némely Cornélféle ember, mikor a' Tartuffot adják.

Mármost lássuk, miért adtunk 200,000 katonát az ördögnek?

Kossuth szerint a ministerium egységeért, melyet most minden áron meg kell vásárolnunk.

Ebben végetlen illusio van.

Csak az a kérdés, mit nevezünk egységnek?

Szerintünk a ministerek között egység önámítás, nevetség, a midőn meggyőződésre nézve nincs egység, már pedig hogy mind Kossuth, mind Mészáros abból egy hajszálynit sem engedtek, mind ketten kimondották.

A ministerium e szempontból olyan mint bolthajtás, melly ha jól készült, összetartja a falakat s ereje a teherrel növekszik, míg ellensétsében szétnyomul s önterhe alatt roskad össze.

Hát ti táblabírák számot vetettek-e magatokkal, midőn „igen“teket kimondátok?

Meggondoltátok-e, hogy ha majd ti nektek kell a' toborzózászlót kézbe ragadnotok, s a „habeas corpus“ actot rátok nézve a' falukon fel találják függeszteni — quid consilii?

Én hiszem, hogy szégyenletlétetek magatokat, s azért bujtatok az éj köpönyegébe, hogy egymás pirulását meg ne láthassátok.

Vajha ne nyelettek légyen veletek égő szemet, melly megeméssze gyógyítás helyett a belrészeket s kiszárossza az életnedvet e' nemzet csontjaiból.

Egyébiránt az igazság azt hozná magával hogy a' kik főzték a' kóficztot, azok is egyék meg.

Fájdalom ők legkevésbé eszik meg.

Berkes.

Oravicza aug. 17.

E hó 15-kén, vagy tegnapelőtt, elmentek a felkelő oláhok száma 1200an — kik már június óta a cordont felváltva fentartják — az örvidéken Szubodicze mellett fekvő Lagerdorf nevű falura, az ott tanyázó szerbeket megtámadandó; de fájdalom, a szerencsétlen ütközet alatt a mieink vesztettek, mert a gyáva betanítatlan és rozsul felfegyverzett oláhokat, úgyszólván leginkább gyermekekből álló tisztek vezették. Közülök egy kiszolgált káplár strázsamester, 1 dobos és a zászlótartó, igen bátor gyermekek, előre mentek, a többieket felbátorítandó, de ezek 20 vagy 30 lépéssnyire mehetvén elő, a jó oláh seregünk még sem követte őket, míg azok egy nagy buza asztaghoz értek. Ott megállván a szerbekre löttek,

kik számra ötvenen voltak, míg a mi oláhink ott hátul csüggenek az előmenetelben. A szerbek féltek, a hozzájuk képest roppant nagy seregünktől, de mindazonáltal erősen tartották magukat.

Az oláhok belővén a buza-asztagba, meggyúlt, mire a 4 nevezett egyén a zászlóval elszakadtak az égő asztagtól. Az oláhink látván, hogy ezek szaladnak, azonnal futásnak eredtek, s magukat meghajva a kukoriczába elbujtak; addig a szerbek a dobost megfogták, s az égő asztagba lökték.

Igy kezdett a dolog veszedelmesnek lenni, mert míg rendben állottak, egy emberünket sem értek a ráczok; de minekutána széjjeldőttek egymáskint lelőttek; az elhullottak száma 23ra megy. Az elszökött oláhok mondták tiszteiknek, hogy őket nem bántják a ráczok, ha bejönnek, miért is nem kénytelenítettnek épen ellenők menni; de a gérokosok (értik a magyarokat és németeket) bajlódjanak az ellenséggel; hozzá járult még az is, hogy a jó, táblabírói politikában felnőtt, és a régi rendszerhez szokott vármegyétiszteink, az oláhokat, nemkülönbben a magyarokkal vitt vándorlólegényeket is huszonötölték, vagy harminczczal is botozták a táborban, mire nem csoda, ha a népek olly kegyetlen bánásmóddal elidegenítettnek a nemzettől.

Ime abból kitetszik, hogyha felülről (a magyaroktól) nem érkezik segítség, mi egészen el vagyunk hagyva.

Heinrich János.

Mákvirágok.

— Azon képviselő, ki Majlandot Milanótól oly jól meg tudja különböztetni, csak azért is örült Radezcki győzelmének, mert már most reménylhető, hogy a győztes táborőrnagy Roma ellen is megindul s ott nekünk segíteni fog a római sánczokat bevenni.

A sz. tamási táborban lévő nemzet őrséggel ugyancsak megérdemeltetik nevét, mert ugyan őrszik azt a helyet, hogy valamiképpen valami baja ne történjék. Az érdem természetesen nem övék de parancsnokaiké.

— Nestroinak „Freiheit in Krähwinkel“ című Possejában egy jelenet fordul elő, hol a polgármester holmi forradalmi álomlátások miatt aludni nem tudván az éji őről kér tanácsot, hogy miképp lehetne nyugodnia? Az őr pedig tanácsolja, hogy tegyen valami swarczgelb-et a feje alá s mint illyet a Wiener Zeitungot ajánlja. Biztos tudomásunk van, hogy az érintet Posse magyarra tétetik át; a fordítás szószerinti hü kivévén az említett jelenetet, melyben a Wiener Zeitung helyett, mint etwas schwarczgelbes az első felelős független magyar hadügyminis-ter törvényjavaslata fog ajánlatni.

— Tegnapelőtt István első királyunk ünnepeit ültük meg. A képviselők és mágnások

ma nem ültek, de ült — ám még pedig megnyitási ünnepélllyel — egy harmadik ház t. i. a majmok háza. A megnyitó beszédet egy Orangutang tartás mimicájából a nézőség érzékenyen érté miképp a haza veszélyben van s így pénzre s pedig sok pénzre van szükség, hogy védelmére német lábbon álló majmok állíttathassanak ki. (Éljenzés, melly közzé egy már gyenge szivio is végül. Az elérzékenyült mimicus mozdulataiból azt is kivették némelyek, mikép ő életét és legjobb akarát ajánlja fel a haza megmentésére, mire az is elég bizonyosság, hogy bajszot hord. (Szünni nem akaró zajos éljenzés és szivarozás.)

Ezen magasztos megnyitás után — mellyre a nézőség, kivált annak jobb oldala és közép része egy tapsvihar által adta meg adresset — megnyílt a valódi comedia, mellynek folyamáról szólni tán még lesz alkalmunk, előlegesen csak annyit jegyezvén meg, hogy a pártok élesen kezdenek szembe állani. — Kik a majomkamarát meglekinteni ohajtják, keressék azt a képviselőház közelében.

— Holnap délelőtti 11 órakor a követi kamara erkélye alatt két schusterfiu fog elszaladni, hatalmas éljeneke kiálva. Ezen fontos eseményt a képviselők kedvéért tudatjuk azon okból, hogy előre értesítve levén, az erkélyre sietéssel ne késsenek mint tegnap, midőn előbb a ministeriumnak kellett jó példával előmenni, s csak regis ad exemplum ürült ki a ház a török muzsika hangjára.

— Egy jobboldali követ, a képviselők tegnapi díját Perczel által akarja megfizettetni, mint ki egy délelőtti ülést eredménytelenné tett. Ennek ellenében egy baloldali képviselő azon indítványával szándékszik fellépni, miszerint egy bizottmány küldessék ki, melly megvizsgálja, hogy mi végre van tulajdonképpen a ministeriumnak 300-nál több szavazata?

— Mult vasárnap a Horváth-kertben voltunk; Walczerek a régi jó időkből; sör és rántott csirke a la viennois bizalmokat a ministeriumnak átadott következőleg bizalmatlan kinézésű arcok; egy egy árva cocarda, a marcziusi menykőhárítók közül; semmi vörös szín, sok sárga és fekete. Juj de schwarczgelb multság volt az eszemadta.

— A római sánczok — mint tegnap hirdetésk lapjaink — a mieink által elfoglaltattak. Áldozatul egyetlen ember sem esett, mi bármilly csodálatosnak lássék is egyelőre, de nagyon is természetesen fog találtatni, ha elmondjuk, mikép a lázzadók az érintett sánczokat már előbb jó szándokból odahagyták.

— Vasárnap délután érkezett meg ide a pozsonyi nemzetőrség a gözösem. Parancsa volt itt meg nem állani, de utját tovább folytatni. Azonban egy garázda ember — miután a kapitányt megállapodásra nem vehető — a dunába ugrott, s kiúszott a partra, mire a hajó is kikötött. Mi ezen kikötést teljeseen méltánylanók, ha az érintett garázda ember felett mindjárt a parton hadi törvényszék tartatott, s rája a legszigorúbb büntetés rovatott volna; de mivel ez nem történt, sokkal jobbnak hittük vala, ha a kapitány mellözve és megvetve ama rakoncztlan egyént, ki nem méltó e haza mellett fogyvert fogni, tovább uta-

zott volna, itt hagyva azon ficzkót a közbüntetésnek.

— Az angol királyné vendéglőben egy valaki magának egy portlo kőficzót parancsolt. A kelner azonban figyelmezteté vendégét, hogy az csak a felállítandó új magyar hadsereg kiváltságos tápszere leend.

— Uram Schmidt szebeni képviselő uram! állok az ur elébe. Ön nem akar elvileg sem, annál kevésbé most mindjárt magyar hadsereget, mert ez a pragmatica sanctioval öszve nem fér. Az persze egybefér a pragmatica sanctioval, hogy az ember magyar földön lakjék, magyar kenyéren hizlalja magát, magyar pénzen gazdagodjék s a magyar törvényhozás tagja legyen — a nélkül hogy a magyar hazának hű fia, védője és harcosa lenne, a nélkül hogy úgy viselné magát mint az annyi jótétemények és vendégszeretet irányában megkívánhatni.

Csernátóni.

Kossuth Hirlapjában ezeket olvassuk:

— „Zellinger Antal don Miguel ezredbeli gránátos főhadnagy „Martius 15.“ egyik maapi lapjában „Imre“ — hihetőleg — álnévű köztől által a felől vádoltaték, mintha többek s különösen egy budai nemzetőrségi őrnagy — Piller — jelenlétében úgy nyilatkozott volna, hogy ő mint császári katona a magyar ministeriumot nullának tartja, s csak Jellasichnikak, mint a császár egyedüli biztosának akar engedelmességni. Ezért az illy ocsmány váddal terhelt főhadnagy ur felszólítá e sorok íróját következők nyilvánítni: Hogy ő az egész vádat hasugságnak, rágalomnak nyilatkoztatja, becsületszavát adván, miképen sem akkor sem máskor illy szavakat nem monda, sőt azokat mondani ésszel és becsülettel megférhetőnek sem tartja. S hogy továbbá rágalmazott becsületének megtisztítására „Martius 15.“ szerkesztőségét a közlő megnevezésére felszólítandja, ki ellen legott törvény útján fog fellépni, s elégtételt keresni.“

Ehhez hasonló nyilatkozat szerkesztőségünkhez is beküldetett.

A kérdéses cikkben egy tény fordul elő, mellynek bebizonyítására ha kívántatik, a cikkíró maga ugyanakkor cikkében már ajánlta magát.

Mi a cikket csak azon feltétellel fogadtuk el, ha a beküldő a felelősséget teljes mértékben magára vállalja.

Ezért természetes kötelességünknek tartottuk, Zellinger ur előtt a kérdéses cikk írójának nevét és lakhelyét felfedezni.

Somogy megye, aug. 1-én 1848 tartott állandó-bizottmányi ülése jegyzőkönyvének kivonása, az 1524-dik sz. alatt.

Bihar megye a magyar független ministerium iránti bizodalma kifejezése hazafiúi kötelességének tartván, abból határozatát küldi.

Végzés.

E megye közönsége azon férfiak iránt, kik e hon függetlensége, s alkotmányos önállása kivívásában elhatározó tényezők voltak, folytonos bizodalommal viseltetett. Ez érzelmeit jegyzőkönyveiben végzéseivel örököltette. Midőn azonban a hazát vész környezi, s külérmeit a hon kebelében ellentörésvések ápolják, s a ministerium félreismerhetlen erélyes eljárását saját honfitársaink kisebbitvén hatását csökkenték, — s eképen azon egyetlen eszközt — melly a hont megmenthetné, a honfiak egy zászló alá seregletését az elhatározottság mindenható erejétől megfosztják: szükségesnek érzi a közönség, hogy eddig szokásától eltérve bizodalma ragaszkodását a ministerium iránt kijelentse, — s a hon hatóságait felhívja, hogy tudassák nyilvánítsák, miként a kamarai többség a honfiak többségével egyenlően ragaszkodik a ministeriumhoz k. m. f. olvasta Merey alispán m. k.

H I R D E T É S E K.

(3-10)

Oszvald testvérek

a Jóseftéren

nemzetőrök számára ajánlják a következő feltűnő jutányos áron kész cikkeiket, mint:

Lovas- és gyalogkard alpaccaférm és aczélból.

Lószerszámra való borítványok alpaccaból.

Gombok ezüst-, alpacca- és vegyítékből.

Czimerek, lótakaró, csákó, és töltéstárczára való, ezüst és alpaccaból.

Gyalog- vagy lovaságnak való töltéstárczák, kardszijak.

Derékkötők, dőf- és vágaszurony-hüvelyekkel.

Gőzhajók járása.

A. A Dunán.

Pestről Bécsbe naponkint reggeli 6 órakor, Győri közlekedéssel.

B. A Tiszán.

Szolnokról Szegedre, Tittelbe és Zimonyba, Pesttel kapcsolatban: minden kedden.

„ Szegedre: minden szerdán és szombaton.

„ Tokajra: minden csütörtökön.

Szegedről Szolnokra: minden hétfőn, csütörtökön és szombaton.

„ Zimonyba: minden szerdán.

Zimonyból Tittelbe, Szegedre és Szolnokra; minden csütörtökön.

Tokajból Szolnokra: minden vasárnap.

Indulási idő Szolnok, Tokaj és Szegedről: reggeli óra.

Minden kedden indul egy vontatógőzös Szegedről Zimonyba, és minden pénteken Zimonyból Szegedre.

Az első cs. kir. szab. dunagőzhajósági társaság főügynöksége.

Magyar köz- zépp. vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Május 20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 órakor.

„ „ Tehervonat délben 11 ó. 45 p.

„ „ személyvonat délután 2 óra.

Szolnokból Pestre. Tehervonat reggeli 3 óra 45

percz.

„ „ Személyvonat reggeli 6 óra

25 perczkor.

„ „ Személyvonat délután 2 óra

15 perczkor.

Pestről Vác felé reggel 6 óra 30 percz.

„ „ délután 2 óra 30 „

„ „ „ 5 „ 30 „

Vácáról Pest felé reggel 8 órakor

„ „ délután 4 „

„ „ „ 7 „

„ „ „ A magyar középponti vasut igazgatósága által.

Megjelenik e lap **MINDEN ESTE**. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM** ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.